

БОРЈАН И БЕЗИМЕНА

– Кад су ти тако мекана стопала, каква ти је тек кожа на трбуху? – Тако ми је рекао пре него што ћемо први пут заједно лећи. И њему је био први пут. Било би нам обома лакше да то није крио. Да ме није обмањивао да зна шта ради. Лако сам му поверовала, зашто не бих, згодан је, широка рамена, уски кукови, затегнуте бутине, крупни зуби. Тело не лаже, кажу. А његово тело је складно и неговано, приамљиво другим телима. Само су му очи зачуђене као у телета. Кад је узбуђен, очи му се попну наврх чела. Гледа ме док палаца језиком око мог пупка, петља по међуножју, удише ме, не скида поглед с мене. Очи му светле у мраку. Узнемиравају ме. – Не гледај ме тако – кажем му. – Лепа си – одговори. – Лепа и мекана. – Онда сам осетила његову тврдоћу и затворила очи. Његове ме режу. По образима, брадавицама, стомаку, дубоко испод стомака. – Не гледај ме – зајецам, а он се стровали преко мене. Горе дахће, доле пулсира. – Макни се, тежак си. Не могу да дишем. – Окренем се на страну и загрлим колена. Он ме обујми с леђа, пољуби у раме. – Лаку ноћ – каже. Изјутра плачем. У хладној сиротињској соби с окрњеним ћошковима и трулим цвећем у прозору. – Шта ти је? – Пусти ме. – У покушају да ме утешим, рекао ми је да је и њему био први пут. Мало сам се смејала, мало га ударала по грудима, опет плакала док ме сан није свладао. – Било је добро, кад ћемо поновити? – буди ме. Одбијала сам га наредна два месеца. Онда смо славили нечији рођендан, превише сам попила да бих се сећала чији. Могао би бити и мој или његов, рођени смо на сродне датуме. Пијем док ми усне не помодре од вина. Седнем му у крило и љубим га као да смо сами у просторији. – Гледају нас – опомиње ме. – Зажмури – говорим му. Кад му досади, подигне ме и искрадемо се у другу собу. У његову собу. Тамо ме баци на кревет и пригњечи својим телом. – Не, не – гурам га од себе. – Шта не? – пита и свлачи ми хулахопке испод хаљине. – Није ти занимљиво без публике, је л' то? – каже и протрља ме доле. Узмичем. Додирује ме неспретно, као да полира кристал. – Нећу тако – поновим. – Како хоћеш? – пита ме, па се извучем испод њега, оборим га на леђа и опкорачим. – Полако – каже. Свучем му мајицу, раскопчавам шлиц. Леп је. Узмем га у руку, подигнем се на колена, мало кружим, седнем. – По-лако – закука, а ја се набијем, па му се трљам по стомаку док не свршим. Гледам у плафон и свршавам без гласа, мало зашиштим као после утољене жеђи, пољубим га у образ, било је добро, сиђем и легнем поред готова да заспим. Милује ми леђа и задњицу, осећам да је још увек тврд, набија се уз мене. – Тамо се – кажем. – Заспаћу. – Није му било право. Чула сам да се дизао ноћу, може бити да је ишао до купатила да се истресе.

Никад нисам заволела његов мирис. Све је покушао. Прао се трипут на дан, скидао маље, мењао парфеме и лосионе за после бријања, куповао антиперспирантне гелове, жвакао менту, јео ананас. Ништа није помогло. Ни кад је тражио од зубара да му замени све старе пломбе, очисти каменац и санира упалу десни. – Престани

да се трудиш – дошло ми је да се извичем на њега – не можеш се од себе испрати. – Кад ти не одговарају нечији феромони, ту се не може ништа. – Какви феромони, данас се од свега прави наука, ја сам једноставан човек, не треба ми хемијска формула да ми покаже како ми је с тобом. – Како ти је са мном? – Као никад досад. – Кад ни са ким другим ниси био – клиберим се, а он се љути. – А теби као нешто фали? Само измишљаш. – Кад се тако сневесели, грлим га и љубим, нико нам други не треба. Годинама нам не треба. Дане проводимо у прашњавим читаоницама, ноћи у собама од којих покушавамо да направимо дом. Кречимо, купујемо јефтине новогодишње украсе, кувамо заједно, једемо с пријатељима. Престала сам да пијем након последњег помрачења свести. Рекла сам себи: – Сад је доста! Матер ми је роспија, ал’ не ваља ни на бабу, ни на стрицeve да повучем. – Сећам се стрица. Узме ме у крило да га зајашим преко колена, па се играмо коњића. Он се зајапури зачас, ја се смејем и смејем... Онда матер утрчава у собу и отме ме од њега, подиже ми хаљиницу, намешта ми хулахопке и веш, ја се расплачем, па ме пукне преко уста, а стрица би плунула у лице да је смела. Једном је пијани стриц пао преко мене и само је остао да лежи тако. Могоао ме угушити. Матер је наишла, па ме некако ишчупала. Каже да ми је тад кожа потамнела. Тамна је и остала. – Кô да те каква Циганштура родила, а не ја – говорила ми је матер. – И та косурдача ти је дивља, скрати је мало. – Онда ми се загледа у деколте, па само презриво фркне. Од љубоморе, јер њене су се сисе спарушиле, а моје тек откривају свет. Откако сам отишла од куће, сви ме воле. Борјан понајвише. Воли чак и кад су му уста пуна моје косурдаче.

Кад сам му први пут рекла да га не волим, смејао се. – Причај ти шта хоћеш, ја знам шта осећам. Од првог дана знам – рекао је. – Нисам му могла објаснити тај несклад. Драг ми је као човек, не волим га као мушкарца. Згодан је и непривлачан. Невољно лежем с њим. Свршавам, а лош је љубавник. Обдарен, без икакве вештине. Поуздан је, ужасно досадан. Никада се не свађамо, нити имамо о чему да причамо. Лако се договарамо о свим небитним стварима и имам утисак да ме он уопште не познаје. Најпоразније од свега, њему је то довољно. Може да нас замисли у далекој будућности заједно. Прва сам му и последња. Може да замишља *док нас смрћ не расшави*. Не боји се да ће нешто пропустити и доследан је својим замислима. Кад сретнемо пар с бебом, обоје се озаримо. – Види, векница – каже, па ме пита желим ли једну. Желим. Моје тело то жели, руке понајвише. Осећам да ми недостаје беба у наручју. Али не Борјанова беба. Он мисли да је то због Уне, нема другог начина да то себи објасни. – Женка бира мужјака с најбољим генетским материјалом за потомство – рекао је као да рецитије из уџбеника за биологију, необично покуњеним гласом, као дечак коме знање не иде наруку. Био је то увод приче о Уни. – Ја сам јединац, а имам сестру – рекао је. – Праву сестру, од истог оца и мајке. – Где је? Шта јој се десило? Је ли прерано отишла? Или предалеко? – у себи ређам питања и чекам да настави. – Ако је мени двадесет седам, Уна сад има двадесет пет, али у глави не може имати више од осам. С осам се родила, с осам ће умрети. – Где је? Виђате ли се? – питам. – А тамо је – каже као да се срами – са себи сличнима. Не виђамо се често. – Одувек сам хтела да имам сестру – кажем као да му завидим. – Уна и не зна да ми је сестра. Нема никакав осећај за то. Нема никакав осећај за овај

свет, као да се није до краја ни родила. Није морала ни толико. – Хтела сам да чујем све о њој, а Борјан је био шкрт. Прошли су месеци док нисам склопила целу причу: портрет Уне из детињства у којем ће остати закључана и кад буде старица. Ако буде.

Борјан је своју мајку мучио дуже од зимске ноћи, лице јој се изобличило од порођајних мука, видно је остарила кад је дошао на свет. За разлику од њега, Уна се родила лако. Само је излетела. Безболно, готово неосетно. Њихову мајку је то престравило. – Знала сам да нешто није у реду – говориће касније. – Никако је нисам осећала. Није ми дала. Као ни сад што ми не да. – А била је прелепа беба, крупна и напредна. Кобалтноплаве очи и коса боје меда. Не плаче много. Нити се смеје. Зева као мала пећина. Алергична је на мајчино млеко. Вришти кад је купају и та ће јој навика остати док год је с њима. Има пет година и носи пелене. Неспретна је, али никад не плаче кад падне. Може сатима да седи у ћошку и љуља се напред-назад, док се не заљуља тако силно да почне ударати главом о зид. Тад је мајка узима себи, али Уна не воли њен загрљај. Не говори много: или негодује, или ћути. Понекад приђе Борјану, набора нос и каже: – Смрди ти пиша. – Борјан је удари преко уста, она и не трепне. Мајка се прави да не види, каже: – Дечја посла. – Кад су славили Борјанов рођендан у одабраном кругу породичних пријатеља и њихове умилне деце, Уна се не дружи ни са ким, само зури у чоколадну тарту с крупним лешницима, држи руке иза леђа и врти главом. Мајка одсеца издашне комаде, даје свакоме по трокут, гости су насмејани и једу очима. Кад дође ред на Уну, она викне: – Нећу! Упала ти је длака у фил. – Уна, не причај глупости! – мајка је плусне, али штета је већ била начињена. Наједном су сви обазриви због коштуњавог воћа, не ваља претеривати, трбуси су им особито осетљиви на лешник. – Длака из носа! – Уна скаче око стола и набраја. – Длака из грла! – Умукни! – мајка покушава да је ухвати, али Уна измиче. – И сисе су ти длакаве! – виче. – Црвене и длакаве! – Кад су је ухватили и затворили у собу, отац се уморно сручио у фотељу, а онда, у покушају да поправи ствар, дохватио је тањирач са тортом и заграбио позамашан залагај. Затворених очију клима главом: – Ммм – одобрава као у реклами за рум касато. Лешник се дроби под зубима, бисквит је сочан, течна чоколада клизи му низ грло. Затим нешто запне, отац изгледа зблануто као неко ко се нагутао сопствених зуба. Хвата се за грло, на трен се не зна мучи ли се да удахне ваздух, да се исповраћа или искашље. Из уста је извукао длаку дужу од метра и дебелу као гудачка струна. Убрзо након те забаве Уна је пошла у школу, а из школе тамо где никоме неће сметати. – То је њен свет – рекли су. – Биће срећна међу својима, с вама никад. А ни ви с њом.

– Пожелиш ли икад да је посетиш? – питам Борјана. – Пожелим да је нема – каже. – Ћутим, гледам га, чудим се како су му очи тако непримерено лоптасте, као да у њима куља Базедовљева болест. Чудим се како уме да буде ружњикав, а нисам му то раније замерала. – Данас је другачије – каже. – Много тога се може предвидети. Предупредити. – На шта мислиш? – питам га. – На плод – каже. – Сад постоје сви ти тестови и чуда. Ако се покаже да је као Уна, не родиш и готово. – Радије не бих да се покаже да је као ти – помислим. – Зато је најсигурније да га не правимо.

– Разуме се да му то никад не бих рекла. Било ми је жао што сам могла и помислити, али се нисам предомислила. Рекла сам му да заслужије жену која ће с њим хтети све што ја нећу. – Зар ти није дозлогрдило да ме сваки пут салећеш као да је први? Та глупа игра, што више узмичем, више ме тражиш. Желиш, одбијем те. Желиш још силније. Желиш док не попустим. Замисли плод таквог зачећа. Невољно дете, без страсти за животом. Није добро – рекла сам. – Није добро кад се човеку све пружи на тацни – одговорио је. – Треба заслужити. Освојити. – Једном сам обрнула игру, а нисам попила ништа. Лежали смо у кревету, било је тихо као у ораховој опни. Недозрело. Борјан је на рубу сна. Гледам како је голем у нашој постељи, како сам крхка и танка спрам њега. Црна као ноћ крај његове дечје коже. Мрак ми дотакне бедро и ослободи ми руке. Дотакнем га. Склизнем му низ пупак, па га ухватим где је и без кости најтврђи. Застење из дна трбуха. Похотно, затечено, згрожено. Уплашено. Одгурне ме из полусна и окрене се на другу страну. Пригушим порив за кикотањем, па му се примакнем целим телом, ставим му срце на кичму. Нежна сам и податна, први пут га одистински желим, свесна себе, њега, тела. Обујим га дланом, потегнем горе-доле. Он ме одбаци једним трзајем. У следећем тренутку је нада мном, стиска ми запешћа, не могу да удахнем од тежине његових костију на себи. Из очију му заварничи. – Је л' ово хоћеш? – пита непрепознатљивим гласом. – Боли ме. – Је л' то хоћеш? – Не. – Пустио ме, окренуо се и заспао на својој половини кревета, а ја сам целе ноћи очима придржавала плафон да нам се не сручи на главе.

Chlamydia trachomatis, докторка је исписала незграпним рукописом. – Што је већи број сексуалних партнера, већи је ризик од инфекције – рекла је. – Камо среће да их је више – помислим. – Моје се тело брани од једног. – Преписала ми је антибиотике. – Уместо вагиналете испробајте чешњак, не може да шкоди – додала је. С чешњаком сам била сигурна, навече га ставим доле, а изјутра ми испари на уста. Борјан је коначно могао разумети шта значи *не волим њвој мирис*. Кад се хламидија повукла, одлучила сам да одем. – Тражиш хлеба преко погаче – рекао ми је као да ће заплакати. – Можда пшеница уопште није моја храна – одговорила сам, па ми је помогао да се спакујем. Поделили смо све, чак и садржај кутије са шећером, свакоме по дванаест једнаких кашика. Плакали смо док смо их бројали. – Ако ти било кад нешто затреба – рекао је – немој оклевати да ме позовеш. – Грлили смо се дуго пред вратима заједничког обитаваљашта. Кад сам изашла, пожелела сам му сву радост овог света. У наредним данима било је тешко, осећај слободе колебао се пред губитком. Уредила сам мали изнајмљени стан, почела да узгајам биље, изговарала сам њихова латинска имена као да су магијске формуле за срећу. Радила сам до изнемоглости, моје су руке вукле терет, премештале и преслагивале, губиле су осећај за дете у наручју. Ходала сам, тражила нове најбоље пријатеље. Излазила сам и поново пила. Град је био великодушан, на главном тргу одржавали су се концерти иако ништа није слутило на новогодишње празнике. Људи око мене певају и плешу, непознати а присни, сви пију из исте флаше која кружи док се не разбије. Прихватам све што ми се понуди. Кад музика утихне, схватим да сам сама и да не знам пут до куће. Чучнем, обгрлим колена, трг се љуља као брод. Не знам јесам ли повраћала, сећам се да је мирис био одвратнији од устајалог чешњака. –

Позови некога – говорим себи – не смеш заноћити на тргу с бескућницима. – Узимам телефон и листам сва та непозната имена. Онда се вратим на Борјаново и притиснем зелену слушалицу. – Лоше ми је – кажем. – Можеш ли да ме отпратиш кући? – Створио се толико брзо да сам помислила да је цело вече био уз мене. – Ту си – обрадовала сам му се – сад могу слободно пасти. – Знам да ме је подигао, даље се ничег не сећам. Ни како смо стигли, ни одакле му моја нова адреса, ни ко је откључао стан. Одједном сам у свом кревету, чиста, покривена и гола. Бубња ми у глави. – Добро јутро – Борјан прилази с две шољице кафе. – Мали ти је овај кревет – каже – сав сам се изломио. – Навучем покривач до браде, узем кафу. – Хвала – промрмљам не скидајући очи с тамне текућине. Тражим облике у пени. Борјан ми склања косу с лица. – Јеси ли добро? – пита. – Климнем. Он седа уз мене, греје руке на врелој шољи, мало дуне у кафу, мало сркне. – Опрао сам ти одећу – каже – била је баш... – Хвала – кажем – ниси морао. – Није ми било тешко. – Опет климнем. Кафа је опора и јака, разбистриће ми главу, гутам је као свежу воду. – Да ти наспем још? – пита. – Одмахнем главом. – Шта си се умусила – Борјан се насмеје – кô да ме не знаш. – Уплаши ме колико знам. – А синоћ, кад смо дошли кући...? – почнем. Борјан ме узме за руку. – Прелепо ми је било – каже и пољуби ме. – Стресем се. – Јако си ми недостајала – чујем. – Умро бих од жеље да ме синоћ ниси довела овде. – Једва сам стајала на ногама – кажем. – Пала си чим си ме видела – насмеје се. – Шта се десило – питам – кад смо дошли кући? – Гледам његово исцерено лице и не мора ми ништа рећи. – А ти се као не сећаш? – каже подругљиво. – Ништа што већ нисмо радили. Ко зна колико пута досад. И не брине, пазио сам. Знаш да увек пазим.